

Gewone pad

De gewone pad (*Bufo bufo*) is een vrij groot en zwaar gebouwd dier. De mannetjes meten 5 tot 7 cm en de vrouwtjes worden nog iets groter, tot 12 cm. De rug is beige, lichtbruin, grijsbruin of roodbruin gekleurd. De buik is witachtig met een grijze marmerkleur. De ogen zijn koperrood met een horizontale pupil. Achter het oog bevindt er zich een grote oorklier (parotoïde) die schuin naar achter loopt.

[De roep van de gewone pad](#) is niet luid, het is een klagend "oink-oink-oink". Dit komt vooral omdat ze geen uitwendige kwaakblaas hebben. Men kan het enigszins vergelijken met een zwak hondengeblaf.

De legsels zijn zeer gemakkelijk te onderscheiden van die van de bruine kikker. Padden leggen hun eieren af in snoeren, kikkers in klompen. De eisnoeren zijn soms 3 tot 4 m lang en bevatten 3000 tot 8000 eitjes die 1.5 tot 2 mm groot zijn. De eitjes zijn in 3 tot 4 rijen geordend.

Meer foto's en info op <http://www.hylawerkgroep.be/index.php?id=75> .

Alpenwatersalamander

De alpenwatersalamander (*Ichthyosaura alpestris*) is een middelgrote watersalamander. De mannetjes (links) bereiken een lengte van 10 cm, de vrouwtjes (rechts) worden iets groter, tot 12 cm. Beide geslachten hebben een zeer kenmerkende buikkleur die geel tot oranje of oranjerood is en volledig ongevekt. De flanken zijn lichtblauw tot donkerblauw bij de mannetjes en blauwgrijs, grijsgroen of bruingroen bij de vrouwtjes. Beide seksen hebben een grijze tot zwarte marmertekening. De rug is donkerblauw tot zwart gekleurd bij de mannetjes.

Soms worden exemplaren gevonden met een groenig vlekkenpatroon. De rug- en buikkleuren worden gescheiden door een vuilwitte tot bleekgele band met duidelijk afgetekende zwarte vlekjes. In de voortplantingstijd bezit het mannetje een kleine, zwart en geel gevlokte rugkam.

In landfase is de zwart en geel getekende rugkam bij het mannetje nog te herkennen maar is hij veel minder ontwikkeld. De marmertekening is nu veel duidelijker. De vrouwtjes bezitten een roodachtige streep op het midden van de rug en zijn voor de rest vrij donker van kleur.

Meer foto's en info op <http://www.hylawerkgroep.be/index.php?id=75> .

Kleine watersalamander

De kleine watersalamander (*Lissotriton vulgaris*) heeft een groenbruine tot donkerbruine bovenkant met grote en iets kleinere donkerbruine vlekken. Bij de mannetjes (links) zijn op de kop 5 tot 7 donkerbruine strepen aanwezig. De buik is gevlekt en heeft op het midden een helder oranje tot rode band. Een vlekkening is ook aanwezig op de flanken en op de keel. Op de onderzijde van de staart is er een licht- tot helblauw streepje. Tijdens de paartijd hebben de mannetjes een hoge rugkam en huidzomen aan de achtertenen. Deze salamander kan 10 cm groot worden. De vrouwtjes (rechts) zijn iets kleiner dan de mannetjes en hebben geen rugkam maar de bovenste staartzoom loopt wel door tot voor aan het lichaam. De onderkant van de staart is roodachtig.

In landfase is de rugkam bij het mannetjes veel minder ontwikkeld maar blijft niettemin zichtbaar, evenals de roodblauwe tekening aan de onderkant van de staart. Ze meten maximaal 3 tot 5 cm. Vrouwtjes in landvorm bezitten een donkere getande lijn aan beide zijden van het midden van de rug. Niet zelden bezitten ze ook een roodachtige vertebrale lengtestreep. De onderkant van de staart is oranje-rood.

Meer foto's en info op <http://www.hylawerkgroep.be/index.php?id=75> .

Vinpootsalamander

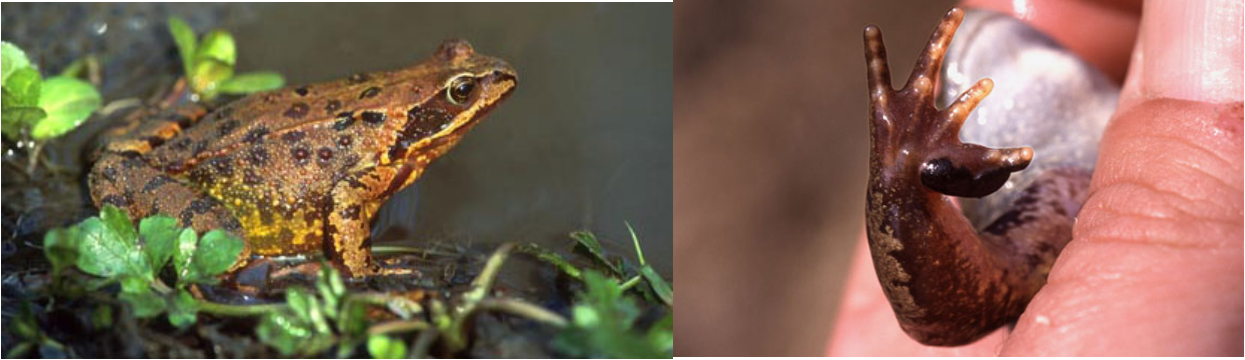
De vinpootsalamander (*Lissotriton helveticus*) wordt ook draadstaart- of zwemvoetsalamander genoemd. De mannetjes (links) worden 8 cm lang, de vrouwtjes (rechts) iets groter, tot 9 cm. De vinpootsalamander blijft dus kleiner dan zijn aanverwante soort, de kleine watersalamander.

De mannetjes (links) zijn in de late lente herkenbaar aan de zwarte zwemvliezen tussen de achtertenen en aan het draadje aan het uiteinde van de staart. De rug is lichtbruin tot olijfgroen, de keel is niet gevlekt, de buik wel alhoewel minder duidelijk dan bij de kleine watersalamander en heeft een lichtgele tot oranjeachtige lengtestreep. Bij de vrouwtjes is er op de onderzijde van het lichaam nauwelijks een vlekkening te onderscheiden.

In landfase blijft bij veel mannetjes een restant van de staartkam aanwezig.

Meer foto's en info op <http://www.hylawerkgroep.be/index.php?id=75> .

Bruine kikker

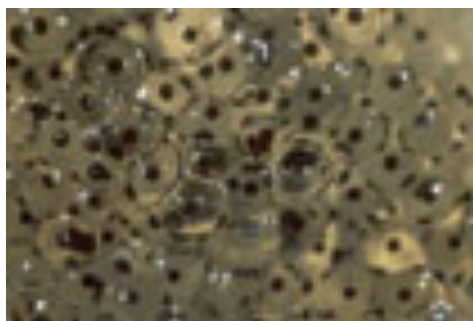

De bruine kikker (*Rana temporaria*) bereikt een lengte van 9 tot 10 cm. Hij is zeer variabel wat rugkleur en tekening betreft: geelbruin, roodachtig bruin of donkerbruin, soms zijn er groene tinten zichtbaar. De tekening bestaat uit donkere of zwarte vlekken op de rug en donkere dwarsstrepen op de achterpoten. Ze kan echter geheel ontbreken. Vrijwel alle bruine kikkers hebben een donkere, langwerpige vlek die het trommelvlies bedekt en reikt van het oog tot aan de basis van de voorpoten. De keel en buik kunnen wit, vuilgeel of soms oranjeachtig zijn, meestal met een marmerpatroon van bruine of grijze vlekken. De huid is meestal vrij gaaf.

Tijdens de paartijd is het mannetje herkenbaar aan de forser gebouwde voorpoten en de paarborstels op de duimen (rechts) en aan zijn spierwitte keel met een vaag blauwe schijn.

De roep bestaat uit een reeks zachte geluiden "grouk-grouk-grouk". Roept ook in koor waarbij dan een knorrend geluid geproduceerd wordt. De lokroep wordt vooral 's nacht geproduceerd, hoewel tijdens het hoogtepunt van de paaractiviteit het roepen reeds vanaf het middaguur begint.

De afgezette eiklumpen zijn aanvankelijk niet groot maar zwellen aan in contact met het water en worden zeer omvangrijk. Ze bevatten zo een 700 tot 4500 eieren en worden vooral in ondiepe waterpartijen afgezet.

Meer foto's en info op <http://www.hylawerkgroep.be/index.php?id=75> .

Groene kikkercomplex

De 3 vormen van het groene kikkercomplex (*Pelophylax esculenta synklepton*) kunnen in het veld en vooral in de hand relatief gemakkelijk onderscheiden worden naar hun kleur en morfometrische kenmerken.

De **poelkikker** of kleine groene kikker (*Pelophylax lessonae*) is de kleinste soort en bereikt een Kop-Romp-Lengte van maximaal 7 cm maar meestal schommelt deze tussen de 4,5 en 5,5 cm. Zijn hielgewrichtsknobbel (metatarsusknobbel of Callus internus) is opvallend groot en halfmaanvormig. De bovenkant van het lichaam is meestal grasgroen alhoewel nagenoeg in alle populaties ook dieren voorkomen bij dewelke een gedeelte van de rug een bruine tint vertoont. Bij de overgrote meerderheid van de dieren (zowel bij mannetjes als vrouwtjes) komt een

helgroene streep voor op het midden van de rug. De pigmentvlekken op de poten zijn donkerbruin tot zwart, groter dan die op de rug en dikwijls met elkaar versmolten. De buikzijde is meestal niet of zwak gepigmenteerd. Een zeer opvallend kleurkenmerk is de groengele tot oranje grondkleur tussen het zwart marmerpatroon op de achterkant van de dijen. De kwaakblazen van de mannetjes zijn in opgeblazen toestand wit. De [roep van de poelkikker](#) lijkt vrij goed op die van de bastaardkikker maar is zachter en het aantal pulsen volgen elkaar sneller op zodat ongeveer 30 tot 45 tonen per seconde geproduceerd worden.

De **bastaardkikker** of groene kikker of middelste groene kikker (*Pelophylax kl. esculenta*), bereikt een lichaamslengte van 11 tot 12 cm. De bovenzijde van het lichaam is helgroen, grasgroen of blauwgroen met donkerbruine tot zwarte pigmentvlekken. Sommige dieren hebben ook een volledige of gedeeltelijke bruine bovenkant. De pigmentvlekken op de rug kunnen klein, zwart en cirkelvormig zijn zoals bij de kleine groene kikker of groot, bruin en met een onregelmatige vorm zoals bij de meerkikker. De hielgewrichtsknobbel is hooggewelfd maar asymmetrisch en het hoogste punt is doorgaans in de richting van de teen. De meeste exemplaren hebben echter een grijze kwaakblaas. Bij [de bastaardkikker](#) worden minder tonen (20 tot 30 per seconde) geproduceerd en zijn er in de roep reeds "meerkikker-achtige" accenten te herkennen.

De **meerkikker** of grote groene kikker (*Pelophylax ridibunda*) is de grootste soort en kan meer dan 13 cm groot worden. De hielgewrichtsknobbel heeft bij deze soort dikwijls de vorm van een spitse driehoek. De meerkikker karakteriseert zich door zijn kleur en tekening van de bovenkant van het lichaam. Individuen uit de Centraal Europese populaties hebben doorgaans een olijfbruine kleur en die kleur is op de rug donkerder dan op de flanken. De dorsale grondkleur kan echter ook bruin- of grijs- of geelachtig zijn. De kleur van de kwaakblazen varieert van grijs naar zwartgrijs. [De roep van de meerkikker](#) lijkt enigszins op deze van een menselijke lach en is duidelijk te onderscheiden van deze van de 2 andere soorten. Hij wordt gekarakteriseerd door op elkaar volgende "ké-ké-ké-ké-ké-ké-ké-ké-ké" tonen die soms vrij kort zijn.

Meer foto's en info op <http://www.hylawerkgroep.be/index.php?id=75> .